

S7E1. Charlie Uldahl Christensen: 12.000 kilometer til fods fra Esbjerg til Nigeria

Charlie: Det, vi hører i baggrunden her, det er stammesang på kimasai, og det er optaget i bushen i Tanzania i år 2013. På det tidspunkt har jeg boet i en masailandsby, Lingasti, i nærheden af Kilimanjaro i tre måneders tid. Og jeg er den ene vesterlænding, der bor i det samfund her, så jeg lærer en hel masse af de masaier, jeg omgiver mig med. En dag kommer vi så kørende forbi et sted, hvor vi ser nogle pilespidser ligge ved et bålsted, og jeg bliver fortalt, at det her tilhører ndoroboerne, som er en anden stamme i området. Og den stamme er altså jæger/samler-folk, som stadigvæk går rundt i sådan nogle små hunting bands og lever af det, se kan samle af bær og skyde med bue og pil. Så jeg kunne rigtig godt tænke mig at møde de mennesker her, men fik at vide, at de var altså ikke overhovedet interesserede i at møde mig. Og jeg blev ved med at spørge lidt ind til, hvordan kan vi komme i kontakt med dem? Kan vi ikke gøre et eller andet? Og så fik de en ide, at vi kunne jo prøve at tage derud og holde det, der hedder en obulo, en ceremoni hvor mænd tager ud i bushen og slagter et dyr og ikke tager hjem igen, før hele dyret er spist. Og på den måde ville vi måske kunne tiltrække dem til os, fordi det er den måde, de er vant til. Hvis de nedlægger et dyr, og de kan ikke konservere kødet, så samles alle de her hunting bands til et ædegilde, faktisk.

Så det gjorde vi. Vi kørte ud i det her bushområde, og vi slagtede en ko og lavede en lejr, trak nogle tjørnebuske tæt rundt omkring os, fordi der var vilde dyr i området. Så der var en lille fæstning der. Og over fire dage spiste vi den her ko, som vi havde slagtet. Og den første dag, mens vi sad og var ved at partere koen, så sagde min masai-kammerat Kanunga... Han prikkede til mig og gjorde tegn til, at han havde fået øje på nogen, der stod og lurede inde mellem træerne. Så jeg gik med ham - mig og min tolk Nick, vi gik med ham ind mellem træerne, og der stod der et par og kiggede forskræmt op på os med bue og pil i hænderne. En gammel mand og en ung mand. Og det var altså de her ndoroboer. Vores plan lykkedes. Vi havde lokket dem til os. Og jeg kunne selvfølgelig ikke forstå, hvad de sagde, men Kanunga tog kontakt til dem. Og han så meget vred ud, den gamle mand. Og jeg fik at vide, at det var, fordi han var sulten. Han havde ikke spist i tre dage. Og så kunne vi jo så invitere ham til at deltage i den her obulo. Så de joinede festen og tog del i slagtingen af dyret og ædegildet. Og over de næste par dage kom der flere af de her hunting bands til.

Og lydklippet er fra om aftenen, hvor vi sidder om bålet i vores lejr og bryder ud i sang.

Og sangen, vi hører, den er som sagt på kimasai, og den handler om en konflikt mellem to generationer i den masaistamme her. I masaikulturen er det meget opdelt i aldersgrupper. Flere gange igennem livet stiger man ligesom i level, kan man sige, og får nogle nye beføjelser og nye ting, man skal og må gøre. Og i sangen her er det en af de ældre grupper, der håner de unge moraner og siger, at de er feje og uduelige krigere, og det eneste, de kan finde ud af, er at stjæle konerne fra deres ældre. De kan ikke slås, hvis det blev nødvendigt, og de kan ikke svømme og sådan nogle ting. Så det er sådan lidt en smædesang.

Bjørn: Du lytter til Den Yderste Grænse. Jeg hedder Bjørn Harvig og har været formand for Eventyrernes Klub. I denne syvende sæson tager jeg fat i de danske ekspeditioner siden 1945, der har begejstret mig mest. Ekspeditioner og eventyrere, der på hver deres måde har formået at række ud over dem selv, inspireret mig og gjort mig klogere på verden. I dag skal vi ud på en fire og et halvt år lang rejse til fods. Eller sagt med dagens hovedperson Charlie Uldahl Christensens egne ord: Ud på en filantropisk pilgrimsfærd. En utrolig vandring på indtil videre 12.000 kilometer gennem syv europæiske og tretten afrikanske lande, fra Esbjerg i Danmark til Lagos i Nigeria. Formålet med ekspeditionen, der ikke er slut endnu, er at skabe opmærksomhed på den globale vandkrise og rejse penge til vandforsyninger til værdigt trængende samfund i de afrikanske lande, som Charlie kommer igennem. Velkommen, Charlie.

Charlie: Tak skal du have.

Bjørn: Du er bæredygtig iværksætter, forhenværende soldat og sømand. Og Charlie, så var det jo sådan, at TV2 fulgte din afsked med familien på din 27-års fødselsdag. Det var den 18. maj 2015. Og jeg har med din egen hjælp fundet et lydclip, blandt andet på dine forældre, hvor de fortæller lidt om, hvad det er for nogle tanker, de har gjort sig om din lange rejse. Prøv at lytte med engang.

"Projektet er stort. Det er ikke ligefrem jysk."

"Inderst inde synes jeg måske, det er en lidt gal ide. Men sådan er Charlie."

"Jeg vil ikke stå i vejen for ham, det vil jeg bare ikke. Jeg har prøvet det, der er værre, kan man sige. Han tager ikke i krig, han går med fred, og det er det, der betyder noget"

"Hav det godt! Vi ses om et par år."

Bjørn: Fortæl, hvad du tænkte, da du stod der på bytorvet i Esbjerg den dag i maj.

Charlie: Ja, det er jo ved at være nogle år siden efterhånden. Men jeg kan egentlig huske det ret klart, fordi jeg havde jo gået og planlagt den her tur over det sidste år, havde været på nogle forberedelsesture og havde ligesom haft en ide om, at når jeg først nåede dagen, hvor jeg skulle af sted, så ville jeg have alt muligt på plads med et kamerahold og nogle sponsorer og skulle lave en kulturel programserie og alle mulige ting. Og det havde jeg virkelig arbejdet rigtig hårdt administrativt for at blive klar til det. Og jeg var rimelig stresset over de der praktiske ting. Altså, det var jo en lang tur, jeg skulle forberede, og det var ikke noget, jeg ligesom havde prøvet før eller kendte nogen, der har prøvet det før. Så der var mange ting, der skulle være på plads, og man er aldrig helt 100 procent klar. Men jeg havde ligesom sat en deadline og var egentlig ikke klar endnu, men havde så valgt at sige, "Okay, vi springer ud i det, og så må vi bare blive klar hen ad vejen." Så da jeg nåede dagen, var det faktisk en lettelse endelig bare at være i gang, for nu var der ikke så meget mere, jeg kunne gøre. Nu var jeg begyndt at gå, og jeg kan ikke gå og arbejde på min computer og sådan noget, imens jeg vandrer. Så det var, "Ah!" virkelig en lettelse egentlig bare at være ude i det. Nu var det eneste, der var forventet af mig, at jeg skulle sætte det ene ben foran det andet.

Bjørn: Hvad tænkte dine forældre, Charlie?

Charlie: Jamen, jeg tror faktisk, at min mor var sådan temmelig afklaret omkring det. Som man hørte i lydklippet, så siger hun, at "Han tager ikke i krig, han går med fred." Og med det følger den historie, at jeg har tidligere været i Afghanistan, da jeg var 20 år. Og det var ret hårdt for min mor. Så alt hvad ligesom har budt hende efter det, det har hun egentlig godkendt, kan man sige, så længe jeg ikke tager i krig igen. Min far var lidt mere skeptisk omkring det. Jeg tror nok, han hellere havde set, jeg måske havde taget en universitetsuddannelse eller sådan noget. Han kunne ikke rigtig forstå, hvad jeg skulle derned til Afrika og vandre rundt for. Men det har han jo også fået større indblik i efterfølgende, og i dag tror sagtens, han kan forstå det.

Bjørn: Ja, og det vender vi sikkert tilbage til, for så vidt jeg husker, så tager han også ned og besøger dig og går med dig på et tidspunkt.

Charlie: Ja, det er rigtigt.

Bjørn: Charlie, vi starter med denne her fantastiske, maleriske scene i Tanzania, som ligger to år før, at du begiver dig afsted til fods. Fortæl, hvad du egentlig lavede i Tanzania i '13.

Charlie: Jamen, inden jeg kom til Tanzania, havde jeg som sagt været både soldat og sømand og havde på den måde faktisk fået fuldført de drømme, jeg sådan havde haft for mit arbejdsliv. Altså, det var de ting, jeg vidste, jeg godt kunne tænke mig at prøve og havde en forestilling om, at jeg gerne ville leve af. Nu havde jeg prøvet begge dele og arbejdede som sømand og synes også til dels, at det opfyldte mine personlige behov for at komme ud og se verden og så videre. Men jeg manglede på en eller anden måde et større formål med det hele. Jeg følte lidt, at jeg kun levede for min egen fornøjelses skyld og blev mere bevidst om de forskellige globale problematikker, der er, og tænke, at i min tid kunne jeg godt tænke mig at være med til at prøve at løse nogle af de problemer i stedet for bare at være en del af problemet. Men hvordan jeg lige skulle gøre, det vidste jeg ikke. Jeg var ikke lægeligt uddannet eller sådan noget. Så hvad er det, man lige konkret kan hjælpe folk med?

Jeg valgte så at tage til Tanzania frivilligt for at starte et børnehjem i den her masai-landsby. Jeg havde et tætstående familiemedlem, der har været sygeplejerske i Tanzania som ung, så jeg har hørt en masse historier fra hendes oplevelse der, og derfor var Tanzania ligesom det rigtige Afrika for mig. Så det var der, jeg tog til. Og hun havde så en god kontakt til en dansk konsul, Gert, som kendte alt muligt til forskellige projekter. Og han hookede mig op med den her masailandsby, der lå ret fjernt ude i bushen, hvor der var blevet bygget et børnehjem, men hende, der havde været tovholder for det, hun var blevet forvist fra landsbyen, så der var ikke nogen, der ligesom stod for at skulle manage det sted her.

Det lød sgu ret interessant, syntes jeg, så jeg tog til Tanzania og blev kørt ud i landsbyen og var der det næste år for at starte det her børnehjem for ti masaibørn. Og i den tid jeg var der, der fik jeg selvfølgelig øjnene op for nogle af deres forskellige problematikker. Og en af de ting, der var mest presserende, det var altså, at der var ikke rent vand i landsbyen. Man skulle faktisk 19 kilometer væk for at komme til nærmeste rene vandkilde.

Bjørn: Ja, prøv at fortælle om det, Charlie. De har haft en kilde i byen, der bliver ødelagt eller forurennet, eller hvordan? De må vel have haft noget vand i landsbyen, da de bosatte sig?

Charlie: Ja, man har haft bygget et vandforsyningssystem ti år tidligere. Men det her system var gået i stykker, og de havde prøvet at reparere det forskellige gange, men man kunne ikke få originale reservedele i landet, så det var flere gange prøvet repareret med nogle lappeløsninger, og til sidst stod det bare ikke til at reparere længere. Så de fattige måtte simpelthen gå efter det her vand. På børnehjemmet betalte vi for at få det bragt, men det skulle vi selvfølgelig betale penge for. Og det var egentlig derfor, jeg involverede mig til at starte med. Jeg ville da gerne være den her udgift foruden og finde ud af, om vi kunne fikse det her vandsystem for good. Men for de mere fattige mennesker i landsbyen var det faktisk et spørgsmål om at stå tidligt op og så gå de her 19 kilometer, fylde nogle spande op og gå tilbage igen. Og det var jo helt vanvittigt.

Bjørn: Sådan et heldagsprojekt i gåseøjne "bare" at få skaffet vand. Det bliver ligesom dagens projekt.

Charlie: Præcis. Og det spiller jo ind på alle mulige andre ting. Altså, hvis du skal bruge hele dagen på at hente vand, så er det tid, du ikke kan bruge på at tjene penge eller gå på marken eller gå i skole. Så det er ret grundlæggende.

Bjørn: Charlie, hvad gjorde det ved dig det her? Fordi det præger jo fortsat dit liv og dit livsprojekt, hvis man kan sige det sådan, at du havde det her år i landsbyen. Hvad gjorde det ved dig?

Charlie: Jamen, det gjorde jo selvfølgelig, at jeg både blev forelskede i Afrika, vil jeg sige, ikke mindst i den her konkrete landsby, og fik et forhold til de mennesker. Altså, det var folk, jeg kendte og hængte ud med og havde et personligt forhold til, som stod i den her situation, at enten skal man gå sammenlagt 38 kilometer for at hente vand hver dag, eller også skal man drikke beskidt vand, som man potentielt bliver syg af, og som mange børn faktisk dør af. Så det var jo en mærkelig situation at være i, at jeg har et rødbedefarvet pas, og jeg kan købe flaskevand og sådan noget, men de folk, som jeg bliver tættere og tættere med, de har altså ikke samme vilkår. Og så skete der jo det, at jeg fandt det, jeg egentlig søgte, da jeg tog afsted. Jeg fandt et formål, jeg fandt noget,

jeg kunne gøre, en mission, som var større end mig selv så at sige, i den her vandproblematik. Så det blev ligesom en livsmission for mig. Da jeg tog hjem igen til Danmark efter et halvt år i landsbyen, der tog jeg hjem med et løfte om, at jeg ville se, hvad jeg kunne gøre for dem i forhold til at få styr på deres vandsituation.

Bjørn: Var det simpelthen et udtalt løfte over for dem, eller var det mere et løfte over for dig selv?

Charlie: Det var et udtalt løfte over for dem.

Bjørn: At du ville gøre, hvad du kunne, hvad der stod i din magt...

Charlie: Ja, for at skaffe vand.

Bjørn: Wauw! Og så blev dit livs projekt født: Walking for water.

Charlie: Lige præcis. Der gik lidt tid. Da jeg kom hjem, der vidste jeg ikke til at starte med, at det skulle være et spørgsmål om at vandre. Jeg vidste bare, at jeg skulle rejse penge til et vandsystem til den her landsby. Jeg havde nogle forskellige tanker om, hvordan kunne man gøre det og fik indhentet nogle tilbud. Og jeg ville gerne gøre det med Solar. Altså, det skal lige siges, at der er blevet prøvet at bore efter vand i området. Normalt er den billigste løsning bare at bore en brønd. Men der er fuldstændig tørlagt i det område her, så vandet skulle bringes mange kilometer fra, og det gør altså projektet meget dyrere, end hvis man bare kunne bore en brønd. Og det ville jeg så gerne lave med Solar. Der var heller ikke elektricitet i området og sådan noget. Det er der så kommet siden. Så faktisk har vi kunnet gøre det billigere, end hvad vi troede, vi kunne først. Men da jeg startede projektet, der troede jeg, at det ville koste rigtig mange penge - mere end hvad jeg bare lige kunne spare sammen eller tjene på at holde et loppemarked eller sådan noget. Så jeg vidste, jeg blev nødt til at lave et lidt større projekt og fik jo sådan en her ide om at vandre for vand. Hvis jeg nu gik til Tanzania, vandrede til Tanzania, så ville jeg bringe fokus på den her globale problematik, som det er. Altså, det er ikke et enestående tilfælde, at de mangler vand. Det er der mange mennesker, der gør i udviklingslande og særligt i Afrika. Så ideen er ligesom symbolikken, at jeg går denne her lange tur fra Danmark til Tanzania for at bringe fokus på, at der er mange, der skal gå langt efter vand.

Bjørn: Fordi de selv går meget langt efter vand. Så du skulle gøre det samme.

Charlie: Ja, lige præcis. Jeg går for, at de ikke skal gå, kan man sige.

Bjørn: Charlie, du siger, at da du står den her maj morgen eller formiddag på bytorvet i Esbjerg og skal afsted, så er du næsten lettet over, at nu skal du afsted. Det har været så travlt op til. Havde det lykkedes dig at få nogle af de her sponsorer og nogle af de her bidragsydere, du havde håbet på?

Charlie: Nej, ikke rigtigt. Jeg havde været i København de sidste par måneder næsten hver weekend for at tage til møder med produktionsselskaber, som egentlig var interesserede i at lave et kulturelt tv-program ud af det. Men der var ikke nogen af dem, der rigtig kunne få det solgt til en tv-station, så det blev aldrig rigtig til noget. Men det fik jeg ikke afklaring på før ugen, hvor jeg skulle af sted.

Bjørn: Så det blev ting, der skete undervejs. Nu besluttede du dig for at gå, og så skulle du skabe opmærksomhed om projektet undervejs.

Charlie: Jeg havde håbet på, at jeg kunne få et tv-program ud af det, hvor ideen var, at jeg skulle møde forskellige kulturer i de lande, jeg kom igennem, og lære noget af dem, og at seerne så lærer noget om deres kulturer igennem mig. Og på den måde ville programmet måske være sponsoreret af et eller andet, hvor pengene kunne bruges til at lave det her vandsystem. Det syntes jeg var ret oplagt, og det var også noget, jeg selv på den personlige front havde lyst til. At få eventyret i det og skildre de oplevelser, jeg har undervejs. Men det lykkedes ikke. Altså, der var ikke nogen, der var interesserede i at købe programmet. Jeg er jo heller ikke et kendt navn, selvfølgelig. Og på daværende tidspunkt var det hele jo bare en ukendt, ung fyr, som siger, "Jeg har tænkt mig at gå til Afrika." Der er jo ikke nogen garanti for, at jeg ikke ville vende om, når jeg var kommet til Holland, vel? Ha ha!

Bjørn: Lad os komme på landevejen. Du drager afsted. Og vi havde også snakket om, inden vi tændte mikrofonerne, at vi skulle ikke blive alt for lang tid i Europa, fordi det er i Afrika, der ligger dit hjerte så nært, at magien opstår, og eventyret opstår. Men du har jo

et år i Europa til fods, Charlie, hvilket er helt utroligt. Når du tænker tilbage på det, hvad husker du så bedst fra din Europarejse?

Charlie: Jamen, det er helt klart det sidste længere ophold, jeg har i Europa, som er i Spanien nede i Málaga-regionen. Der er nogle forskellige mennesker, der har fulgt projektet her, og en af dem har skrevet til mig, "Hvis du er i Málaga-regionen omkring jul, så kom til Finca La Sacristia, som ligger ude i bjergene. Det er sådan et vegansk kollektiv, og de kunne godt tænke sig at møde dig, og du kan bo her gratis, og så kan du komme og holde jul med os, inden du går videre." Og det passede meget godt med, at jeg var nede omkring juletid. Så jeg gik derud. Et rigtig smukt beliggende sted ude i bjergene. Og det var virkelig sådan et lille paradys der. Det var et tysk par, der ejede stedet, og de fulgte sådan en indisk guru og var rigtig zen. De holdt sådan en workshop, "Non-aggressive communication," og yoga og meditation. Og så var det fuldstændig vegansk. Og på det tidspunkt var jeg ikke hverken vegetar eller veganere. Jeg var sådan en rigtig meat lover, kan man sige. Men jeg endte med at bo derude faktisk i fire måneder, fordi jeg kunne godt tænke mig at krydse Gibraltarstrædet på etårsdagens fra, jeg var begyndt at gå, som jo også er min fødselsdag. Jeg kan godt lige sådanne mærkedage. Så jeg havde fire måneder, hvor jeg boede der og bare lærte en hel masse ting om deres livsstil.

Bjørn: Du havde måske også brug for en pause, Charlie? Hu havde været på landevejen i otte-ni måneder på det tidspunkt.

Charlie: Jamen, egentlig ikke. Ikke sådan fysisk på den måde. Det, jeg måske havde brug for, var mere en indtægt. De tilbød mig så, at jeg kunne blive der for at skrive en bog, fordi det var min plan på det tidspunkt: Jeg ville skrive en bog, som jeg så kunne sælge, når jeg gik videre ned igennem Afrika. Fordi Walking for water er frivilligt, så jeg tjener egentlig ikke nogen penge undervejs. Og det begyndte jeg også lidt på at skrive den bog her, men jeg fik så mange indtryk, mens jeg var der, at den blev aldrig rigtig færdig med, og gik så videre efter fire måneder.

Men det, som jeg virkelig kunne tage med mig derfra, det var meget den der fredelige livsstil. Altså, faktisk vil jeg sige den veganske filosofi. Og jeg blev selv vegetar efter at have været der. Som sagt, da jeg kom dertil, der var det ikke en livsstil, jeg havde. Men man følger selvfølgelig husreglerne der, hvor man er, og alle de andre mennesker, der var der, de var veganere, så det snakkede jeg naturligvis meget med dem om, hvorfor

de havde truffet det valg. Og de argumenter, de kom med, jeg kunne simpelthen ikke argumentere imod det. Det gav supergod mening for mig, syntes jeg, både på den miljømæssige side og i forhold til rent dyreetisk.

Så da jeg gik videre derfra, der tænkte jeg egentlig først, at nu er jeg på vejen igen, så nu må jeg gerne begynde at spise kød igen. Men så havde jeg en lidt speciel oplevelse, hvor jeg var på vej ned til, hvor jeg skulle tage færgen over til Afrika, og sad og fik aftensmad på en bænk, mens jeg sad og kiggede ud over havet der på Solkysten. Og der var nogle måger, der fløj rundt om mig. Og de havde unger, de her måger. Og der var en af de her mågeunger, der havde fået forvildet sig ud på vejen. Sådan en stor, plysset, rigtig pjusket unge. Og alle biler stopper jo. Der er ikke nogen, der har lyst til at køre den ned. Den ser sød ud, og hvorfor skulle man gøre det? Men jeg løb sådan ud og prøvede at få den viftet væk fra vejen, og den løb ind i noget buskads, hvor jeg ikke kunne følge den mere. Og så satte jeg mig igen. Og så kommer mågemor og lander lige foran mig. Og hun sidder bare og skriger så hjerteskræende til mig og kigger mig lige direkte ind i øjnene. Det er, som om hun siger, "Hvor er min unge henne?"

Og den oplevelse syntes jeg simpelthen bare satte sig i mig. Altså, hvis jeg kan dele det her med et dyr, hvis jeg kan have sådan en relation til et dyr, at jeg forstår dens bekymring og smerte - Selvom jeg ved godt, den har en hjerne på størrelse med en ært. Men den har alligevel nogle følelser, som jeg kan kende og relatere til. Hvordan kan jeg så forsvare at gå over og købe en bucket nuggets på den anden side af gaden bagefter? Så det blev lidt et skelsættende øjeblik for mig. Og jeg satte mig så egentlig for, at når jeg krydser strædet på min fødselsdag, så er jeg færdig med at spise kød.

Bjørn: Det er smukt. Charlie, du får jo formentlig masser af erkendelser undervejs. Hvad har du fået også ved at være på rejse? Du går jo med en barnevogn. I Afrika kalder de det en push-push, tror jeg. Fortæl lige, hvad der er i den, og hvordan du ligesom bevæger dig afsted.

Charlie: Det er jo for at hjul under vægten. Når man går i så lang en periode, som jeg gør, og er selvforsynende på den måde, at jeg sover for det meste bare i bushen, så har man jo en del ting med.

Bjørn: Det er en hængekøje, du sætter op mellem træerne?

Charlie: Ja, simpelthen. Og det er bare for det meste nemmere at transportere stor vægt, hvis man har hjul under. Så det er en barnevogn, som jeg har fået sat sådan en aluminiumskasse på, så der ikke kommer vand og støv ned, og jeg kan sætte en hængelås på og sådan nogle ting. Og der er alle mine ejendele. Så har jeg også en rygsæk på. Men det meste er der altså hjul under. For det meste gør det det nemmere, når man går langs asfalterede veje eller hårde grusveje. Men det er også nogle gange, det virkelig er bøvlet at komme frem gennem vildnisset med sådan en barnevogn.

Bjørn: Du har pludselig noget ekstra at slæbe på, ikke?

Charlie: Jo, og hvis det er blødt sand, eller hvis man skal ind og sove i bushen. Normalt når solen går ned, så går jeg ind imellem træerne, indtil jeg ikke kan blive set fra vejen, og så slår jeg lejr der. Og det kan nogle gange være bøvlet med sådan en barnevogn. Det er klart, jeg kan heller ikke bare hoppe over en grøft eller kravle over et hegn eller sådan noget, som jeg ville kunne, hvis jeg kun havde en rygsæk. Men for det meste er jeg altså glad for at have de der hjul under.

Bjørn: Charlie, du kommer til Afrika, Nordafrika, Marokko. Hvad siger folk? Altså, du møder jo formentlig hundredvis af mennesker, og du skal forklare, hvad du har lavet i løbet af dagen og også det sidste år, og så siger du, "Jamen, jeg er gået fra Danmark."

Charlie: Ja, altså mange folk forstår det jo ikke, når man lige siger det. Typisk har folk ikke rigtigt et forhold til, hvad er Danmark overhovedet, og hvor lang afstand er det. Nogle gange kan man godt sige til nogen, "Jamen, jeg er faktisk gået hertil fra Danmark." "Nå, nå," siger de så. "Hvor skal du hen nu?" "Jeg skal til den næste by, som måske ligger 50 kilometer væk." "Hvad? Nej! Wauw!" Så er det først der, det i deres perspektiv bliver, så de kan forstå det. Men jeg har sådan en flyer, hvor der er et kort med ruten på, og hvor der står ligesom basic facts på engelsk og på fransk. Så den kan jeg ligesom dele ud til folk, og så bliver det mere forståeligt for dem.

Bjørn: I Nordafrika... Nu har jeg jo set nogle af de her videoer, du også har lavet. Jeg har fulgt lidt med, Charlie, undervejs på din lange rejse. Og der synes jeg, der er en lille, fin video, du har lagt op, hvor du møder... Det er under ramadanen. Der er en hjælpeorganisation med nogle unge marokkanere, som deler mad og vand ud til hjemløse og

fattige. Og du spørger en af de her piger om, hvorfor hun hjælper. Hvad det gør ved hende. Fortæl, hvad hun svarer.

Charlie: Uha ja, men nu har jeg den ikke så frisk i min erindring, som du har. Men jeg tror, hun svarer noget med, at udover at det er en religiøs pligt, at i islam er det jo en af søjlerne, at man skal hjælpe dem, der er svagere stillet - men udover det så får hun selvfølgelig også noget personligt velvære ud af at kunne gøre noget for andre. Og det kan jeg jo godt kende. Der er rigtig mange af de her små hjælpeorganisationer lokalt i landene. Jeg har mødt utroligt mange mennesker, som er vildt inspirerende i Afrika, og hvis de havde de muligheder, som jeg havde, så ville de virkelig kunne drive det vidt. Altså, virkelig nogle ildsjæle, som gør meget for deres lokalsamfund.

Bjørn: Jeg tror, årsagen til, at jeg tog fat i den historie, det er ikke, fordi det møde med hende nødvendigvis er så kæmpevigtigt og stort. Men jeg tænker, at du møder de her folk, der selv hjælper, og derfor må du også tænke, Charlie, selv, "Hvorfor gør jeg det her?" Altså, du siger selv, "Jeg gør det for eventyret. Men jeg gør det også for, at jeg skal have et større formål." Hvorfor er det så vigtigt at hjælpe?

Charlie: Jamen, for mig er det jo kombinationen mellem det, jeg kalder passion and compassion. Altså, min personlige interesse i at tage på eventyr og møde fremmede kulturer og opleve verden på den måde her. Og så ligesom den større sags tjeneste med at give mere, end man tager i virkeligheden. At prøve at sætte sit aftryk i den tid, man har her på jorden, på en positiv måde. I vores bedsteforældres tid var der en verdenskrig. Det var det, man som ung mand ligesom kunne stille sig op til og kæmpe mod tyskerne og redde verden på den måde. Men i dag er fjendebilledet ikke hinanden. Det er os selv. Det er vores egen magelighed, vores egen grådighed. Og der kunne jeg bare godt tænke mig at kæmpe på den rigtige side af det.

Bjørn: Du kommer ned igennem Marokko og til et for mange, der ikke har været der, et berygtet område: Vestsahara. Du skal gå gennem Sahara, Charlie. Fortæl om det.

Charlie: Ja, det var selvfølgelig noget, jeg havde både set frem til og... Jeg vil ikke sige, at jeg havde været nervøs for det. Men jeg var i hvert fald klar over, at det ville blive en seriøs udfordring. Jeg havde snakket med Ulrik Ruge fra Eventyrernes Klub. Jeg

havde taget kontakt til Eventyrernes Klub faktisk inden den rejse her for at se, om jeg kunne finde nogen, der tidligere havde været igennem den del af Afrika...

Bjørn: Ulrik har cyklet igennem.

Charlie: Ja, han har cyklet, ja... For at høre noget om, hvordan de havde grebet det an. Og han fortalte jo, hvordan de måtte zigzagge imellem oaser og sådan noget for at kunne resupply'e med vand for at nå igennem. Så jeg var forberedt på, hvad billedet var. Og det var selvfølgelig en kæmpe udfordring. Jeg har som sagt den her barnevogn, hvor jeg har plads til at kunne have en del vand med mig. Jeg har store femliters dunke. Så når jeg har helt fyldt op, så har jeg måske 35 liter vand med mig, som jeg går og skubber på den vogn her. Så jeg kan godt gå visse distancer, før jeg behøver at fylde op igen. Men det er bare bagende varmt, og man bruger meget vand. Man sveder meget vand af sig. Så det er et spørgsmål om hele tiden at være opmærksom på, være sikker på, hvornår kan jeg genopfylde igen? Hvor mange kilometer er der? Og så rationere sit vand i forhold til det. Og det var altså virkelig en udfordring, fordi man har hele tiden lyst til at drikke noget. Man går bare rundt med knastør mund, og så tager man en mundfuld og holder det så længe som muligt for bare at have væde i munden. Så det var virkelig en udfordring, men selvfølgelig også rigtig fedt, da jeg kom igennem det, og ligesom have den der følelse af, "Okay."

Bjørn: Hvor længe går du igennem Vestsahara? Hvor lang tid tager det?

Charlie: Jamen, jeg vil sige, det er egentlig ikke Vestsahara-delen, som var det hårdeste stykke af Sahara. Det var mere nede i Mauretania. Der er der et stræk imellem Nouadhibou og Nouakchott, som er 480 kilometer, hvor det egentlig bare er et ørkens-træk. Der er så undervejs nogle beduiner, der bor, hvor man kan komme ind og få noget kamelmælk og sådan noget. Og der er også nogle enkelte tankstationer, fordi der er også trafik igennem. Det er ikke sådan, du hele tiden kan se trafik, men hver dag kommer der i hvert fald lastbiler kørende. Så på den måde var det heller ikke så øde, som jeg måske havde gået og drømt om.

Bjørn: Stopper folk og siger, "Skal du have et lift?"?

Charlie: Ja, det er der faktisk mange, der spørger om, og så tænker de jo, jeg er tosset, når jeg siger, "Nej, det vil jeg ikke. Jeg vil gerne bare gå."

Bjørn: "Stoler du ikke på os? Hvorfor vil du ikke køre med?"

Charlie: Nej, jeg tror godt, de kan se på mig, at det er en eller anden form for noget, jeg har sat mig for, at jeg vil det her. Men der er mange af de der lastbiler, som stopper op og giver mig for eksempel en flaske iskoldt vand. Og nogle af dem ruller også bare vinduet ned, så smider de en flaske kold vand ud og kører videre. Og det er jo bare fantastisk, når man går der, at få sådan en hel isblok, ikke? De har typisk sådan nogle frysebokse oppe i kabinen. Så får man bare sådan en isblok smidt ud. Så kan man bare ligge der og putte med den, så længe det varer.

Bjørn: Jamen, det er jo for vildt. Og Charlie, tusind spørgsmål dukker op, fordi også hvis vi lige kigger på Vestsahara: Det er jo også et konfliktfyldt område, tænker jeg. Nu har jeg ikke selv været der. Men Marokko vil ikke anerkende det, og de vil være en del af Marokko og sådan noget. Altså, kan du holde dig ude af de dér konflikter?

Charlie: Ja, jeg føler ikke, at det er noget, jeg er truet af, fordi jeg er jo neutral i den konflikt, kan man sige. Men man mærker den da. Altså, hvis man nævner Vestsahara i Marokko i den del, der bare hedder Marokko, hvis man kigger på et kort, så får man typisk en bemærkning om, at det er der altså ikke noget, der hedder. Det er alt sammen Kingdom of Morocco. Og det samme, hvis man er i Vestsahara-delen, så skal man i hvert fald ikke sige, at det her er Marokko. Så folk er tydeligt stadigvæk i konflikt over det der. Men det er ikke noget, jeg følte mig truet af.

Bjørn: Din far kommer ned og besøger dig og går med dig?

Charlie: Ja.

Bjørn: Er det Nordafrika?

Charlie: Nej, han har været nede at besøge mig et par gange både i Europa og Afrika. Men der hvor han går med mig, er i Spanien. Jeg mener, det er i Bilbao, han lander, og så går vi så en del af Caminoen sammen, faktisk. Og det var selvfølgelig også fedt at

have ham med, så han fik indblik i, hvad er det, jeg laver. Jeg tror lidt, at inden det havde han måske en idé om, at jeg bare gik og danderede den lidt.

Bjørn: Ha ha! Sådan er det sgu ikke at være på landevejen.

Charlie: Så jeg tror, det var fedt nok for ham lige at opleve, at det er både fysisk hårdt, men også det mentalt udfordrende i, at du ikke har en dør, du kan lukke. Altså, hver dag er det et åbent spørgsmål, hvor du skal sove. Jeg har jo så den her - ikke en regel, jeg har lavet for mig selv, men en streak, jeg alligevel har holdt hele vejen, at jeg ikke betaler for overnatning.

Bjørn: Og det har du ikke gjort undervejs overhovedet?

Charlie: Det har jeg overhovedet ikke gjort, nej. Så det er jo også interessant. Altså, selvom man godt kunne betale et eller andet billigt hotel, så vil man ikke bryde den der streak, og så skal man alligevel finde en eller anden skov at sove i.

Bjørn: Hvordan får du tag over hovedet, når du ikke er i bushen. I bushen går du ind i skoven, og hvor du nu er henne. Men når du er inde i byerne, hvad gør du så?

Charlie: Jamen, i byer bruger jeg meget noget, der hedder CouchSurfing - en online platform, hvor man kan overnatte gratis hos folk. Det vil jeg anbefale til enhver, som godt kan lide at rejse både billigt, men også lokalt. Altså, du oplever virkelig kulturen på en anden måde, hvis du kommer ind og bor lokalt hos folk. Så det har jeg brugt meget. Så har jeg også brugt Tinder en del. Og jeg har... ja, man møder jo folk tilfældigt, ikke? Tit, hvis jeg ikke allerede har et sted at sove, og jeg ved, at det er for sent til, at jeg når ud på den anden side af en by, så går jeg måske ind og sætter mig på en bar, og så kommer der typisk nogle tilfældigt og sætter sig. Fordi det er jo et mærkeligt billede for dem med en hvid mand, der sidder der med en barnevogn. Så de er jo nysgerrige, og så kommer folk og spørger ind til, "Hvad laver du? Og hvor har du tænkt dig at sove?" og sådan noget. Og så bliver man tit bare inviteret hjem til folk, faktisk. Det er en meget gæstfri kultur, og det har det været hele vejen igennem Afrika, både Nordafrika og South Sahara.

Bjørn: Vi skal ned i Senegal, fordi jeg ved, at der i hvert fald er nogle stærke historier, jeg husker, fra din tur, Charlie. Du møder jo en wrestler, en bryder. Hedder han Amadou?

Charlie: Ja, Amadou.

Bjørn: Fortæl om, hvordan du møder ham.

Charlie: Jamen, det er som sagt Senegal. Det er faktisk juleaften, jeg ankommer til den her lille landsby. Og på daværende tidspunkt forsøger jeg stadigvæk at prøve at pitche det her tv-program ved at gå rundt og lave sådan nogle små mini-dokumentarer, reportager, om forskellige subkulturer, jeg møder.

Bjørn: Det har du egentlig også gjort i Europa, ikke? Været på jagt efter subkulturer.

Charlie: Ja, præcis. Og jeg kunne så godt tænke mig at prøve at lave noget om, hvordan holder man jul i en lille senegalesisk landsby. Så jeg ledte egentlig efter en kristen familie og nogen, der holdt jul. Men det var overvejende muslimsk, dette område, og det var allerede mørkt. Jeg gik rundt i den dér landsby - eller by. Det var en mindre by. Og pludselig kommer Amadou - et kæmpestort brød på sådan en lillebitte scooter. Ret sjovt billede egentlig. Han kommer kørende op på siden af mig. "Hey, my friend. Where are you going?" Og han ender så med at invitere mig hjem til ham. Han bor i en stor compound, hvor han forsørger både sin egen kone og børn, men også hans afdøde brors kone og børn. Og det viser sig, at han faktisk forsørger dem i sit job som wrestler, som bryder. Det, der hedder lutte, senegalesisk brydning, er nationalsport i landet, og det er kæmpestort i de her små samfund. Og han er simpelthen byens stjernebryder.

Og det er så heldigt, at lige præcis den dag, hvor jeg ankommer, det er første dag i et tredages brydestævne, som finder sted i den her by. Så der et stillet sådan et kæmpestort, midlertidigt stadion op tæt derpå, og igennem de næste dage er der så brydekoneurrence med omkringliggende byer og landsbyer. Og han lever simpelthen af det her. Altså de penge, han vinder ved de her stævner, det er det, han forsørger sin familie med. Og han bliver min vært. Og fordi jeg kender ham, så får jeg lov til at følge det her brydning på tæt hold og går ind og laver noget video om det de forskellige dage og sådan noget.

Og på sidstedagen er det så meningen, at han skal bryde. Det er ligesom titelkampen.

Og der sker det fascinerende, synes jeg, at inden han deltager i det, skal vi ud at besøge hans marabout, hans heksedoktor. Og det er, fordi man tror simpelthen så meget på - både i den her bryderkultur, men generelt i vestafrikansk kultur - sort magi, juju, og at man kan give hinanden forbandelser. Og han fortæller mig, hvordan han har set adskillige mennesker dø simpelthen, fordi de får forbandelser af deres modstanderes marabout. Så det er vigtigt for ham, at han har sin marabouts beskyttelse, før han kan stille op til den her kamp.

Og vi tager ud og besøger hans marabout, og det er jo sådan en enarmet mand, der bor i en lille, rund lerhytte. Og han sidder og brækker nogle små kviste og smider ned i en kokosnød med vand og rører det rundt og fortæller nogle ting ud fra, hvordan disse pinde lander, og snører noget tråd ud imellem sine tæer og sidder og kigger lidt i det og siger sådan nogle ting til Amadou, som jeg selvfølgelig ikke forstår. Men jeg kan så få forklaret af Amadou bagefter... Jeg kan godt se, han ser noget slukøret ud. Han begynder at sidde og kigge ned i gulvet, og det er sgu ikke godt. Jeg kan så forstå på ham, at han har simpelthen fået at vide, at han kan ikke få sin marabouts protection den her aften. Det er til dels, fordi han allerede har lovet sin beskyttelse til hinanden bryder, og han har kun så meget mana, eller hvad man skal sige, at han kan beskytte én ad gangen. Og så har Amadou vist også været lidt uartig uden for sit ægteskab, og det spiller også ind på, at han ikke er så venligt stemt med ånderne og sådan noget. Så jeg synes, det var ret interessant, at han simpelthen trækker sig fra den her kamp, som han var favorit til at vinde.

Bjørn: Han stiller ikke op?

Charlie: Han stiller ikke op. Det tør han ikke, fordi han ikke kan få den her marabouts beskyttelse.

Bjørn: Altså, han tør ikke stille op, fordi den modstander, han har, formentlig også har en marabout, som kan putte en eller anden forbandelser på ham.

Charlie: Lige præcis. Så det var jo ret interessant, syntes jeg, at man simpelthen tror så meget på det, ikke? Altså, det var hans levebrød, det her. Og det blev sådan en introduktion til en vækket interesse for det traditionelt spirituelle i Vestafrika. Og siden da har jeg faktisk næsten i hvert land været ude at besøge de her traditionelle præster, også for at høre, hvad de kunne fortælle mig.

Bjørn: Og inden vi skal møde en af dem, Charlie... Hvor er jeg glad for, at du lige når at sige det der, for vi skal til en natgudstjeneste. Men inden det, er det jo sådan - og det nævnte du tidligere, at du ønskede jo at få opmærksomhed på dit projekt undervejs, så du er blevet interviewet af talrige tv-stationer og alle mulige skøre settings. En af dem er, så vidt jeg husker, en tv-station i Senegal, hvor du sidder i studiet hos to journalister, og de spørger, om du ikke er bange. De italesætter formentlig det, som rigtig mange nu sidder og tænker, når de hører din historie: Er du ikke bange for bare at gå ind i bushen og sove? Og det klip skal vi lige spille.

"You walk to the coastal area just alone with your push-push. I mean, what are the challenges with protection? Are you not afraid to sleep in the bushes among other things? Especially in a culture like Africa where...?"

"Which is totally different from his."

"It is quite different from where you come from."

"I hear many horror stories also. But I have not experienced something really bad yet. I am of course aware that there is a risk. But it is a risk that I already knew there was before I started walking. And I made a choice with myself that this mission I am going to take no matter the risk. And I know that I will keep to that. I made a promise to the people in this village that I will do what I can to bring them water. And I know deep in my heart that this is the right path for me. I never felt before my life making so much sense as for what I'm doing now. And if it is going to cost my life in this cause, then so be it. I am ready to pay the price."

Bjørn: Jamen Charlie, var der episoder, hvor du tænkte, at nu er det sgu farligt?

Charlie: Altså, jeg vil sige, at det er ikke sådan, at jeg går med en angst til hverdag, men der har selvfølgelig været enkelte episoder, hvor man godt kan mærke, det er tilspidset. Blandt andet var der et sted i Guinea-Bissau, hvor jeg lå i min hængekøje og sov og vågner så helt af mig selv ved, at der er en, der er ved at liste sig ind på mig. Han har en machete i hånden, og jeg kan bare se hans silhuet der i mørket. Og jeg når at sætte mig op og får lynet hængekøjen op og springer ud og tænder min pandelampe og står bare der fuldstændig nøgen, hvid mand mit i skoven og får sagt et eller andet, "Hvem er du? Hvad vil du?" eller hvad jeg siger. Og han får sådan et kæmpe chok, ikke? Jeg ved ikke, hvad han havde forventet at se. Men han vender sig om og begynder

bare at tonse væk og råber, "Nombre de Cristo, Nombre de Cristo!" Så han havde nok troet, jeg var sådan en hvid dæmon eller sådan et eller andet. Og der sidder man da med hjertet oppe i halsen, ikke, fordi hvad var der sket, hvis jeg ikke var vågnet? Eller hvad var der sket, hvis han havde gået til modværg? Var det så endt i håndgemæng? Og hvad ville resultatet af det være? Så der er nogle episoder, hvor jeg vil sige, at sanserne er skærpet. Men det er ikke noget, jeg har oplevet så meget af, at jeg går og er angst for det til hverdag.

Bjørn: Vi skal til Ghana. Jeg ved, du bliver rigtig syg. Det er ikke, fordi vi behøver at bruge så meget tid på det. Men du får i hvert fald, så vidt jeg husket, du også selv har fortalt, nogle erkendelser. Du ligger og bliver syg, fordi du netop har drukket beskidt vand. Og du tænker, at nu giver det måske endnu mere mening. Det er i hvert fald sådan, jeg tolker historien: Det er det her, man bliver syg af, så nu giver det måske endnu mere mening. Du ligger og er rigtig syg. Og så kommer du til den her natgudstjeneste, som jeg virkelig havde håbet på, at vi også kunne skulle nå at tale om. Fortæl om den.

Charlie: Ja, altså natgudstjenesten er sådan lidt et sjovt indslag, synes jeg. Jeg boede i Accra i en periode hos en fransk pige, og mens jeg boede der, undersøgte jeg også noget om, hvad er der af forskellige subkulturer her og lavede også et par vandprojekter, mens jeg var der. Og en af de ting, jeg havde lagt mærke til, der var særligt meget af i Ghana, det var, at langs vejen var der mange af de her billboards, hvor der var selvproklamerede profeter og engle og sådan noget. Altså, præster i deres små privatkirker, som virkelig havde givet sig selv helgenstatus, faktisk. Og de havde jo allesammen et følge af folk, som de levede af på den ene og den anden måde. Og jeg syntes, det kunne være interessant at komme ind og opleve en af de gudstjenester her. Så jeg havde faktisk skrevet til en profet, at jeg kunne godt tænke mig at lave en lille video til en af dine natgudstjenester. "Er det okay, at jeg interviewer dig og interviewer nogle af dine følgere og sådan noget?" Og gjorde det klart for ham, at det var ikke for at lave grin med det eller på en eller anden måde afsløre noget. Det var helt objektivt. Det vævede han lidt omkring. Det fik jeg ikke noget klart svar på, om jeg måtte. Men i hvert fald kunne jeg godt tænke mig under alle omstændigheder at opleve det. Så jeg tog derind sammen med min franske vært og to andre europæere, jeg havde mødt i min tid i Accra, for at opleve den her natgudstjeneste. Jeg filmede ikke noget, fordi det havde jeg ikke fået lov til, men bare for at få oplevelsen.

Og den her gudstjeneste startede klokken ni om aftenen og stoppede først næste dag til middagstid eller sådan noget, så det er altså en lang seance.

Bjørn: Hold nu op!

Charlie: Vi kom først ved midnatstid, og på det tidspunkt havde vi drukket måske en flaske rom til deling, ikke, så vi var i godt humør og glædede os til at opleve det her. Det var godt i gang, da vi kom derind, og der var proppet. Vi var de eneste hvide mennesker, der var der. Ellers var det bare proppet med lokale ghanesere. Men alligevel blev der bare ryddet en række oppe foran, hvor vi bare skulle sidde front row, de fire hvide gæster her. Og der kørte simpelthen live kamera på. De havde deres egen lille tv-kanal, faktisk, så der kørte sådan et kamera på imens. Og ham her profeten tonsede rundt på scenen og råbte og skreg, og hele tiden skulle der folk fra publikum op, og han stod og mærkede dem på panden og sagde alle mulige ting: "Jeg kan se, du er en synder, men Jesus er hos mig nu, og han tilgiver dig. Bah!" sagde han så, og så vælter de tilbage og bliver grebet af hans disciple, og så ligger de også spræller lidt på gulvet. Jeg havde set sådan noget før i tv-indslag, men jeg havde aldrig set det i virkeligheden. Så det var ret interessant at opleve det, men selvfølgelig også tankevækkende hvordan sådan nogle præster virkelig bare spinder guld på faktisk fattige mennesker, ikke?

Bjørn: Ja, man kan diskutere den rådgivning, disse folk får. Måske en eller anden, der er dødelig syg, og så får de at vide, at det måske ikke er tilfældet.

Charlie: Ja, præcis.

Bjørn: Charlie, vi skal til Nigeria, som jeg ved kom til at betyde og stadigvæk betyder rigtig meget for dig. Fortæl om, hvorfor du var der så lang tid, og også hvorfor rejsen blev sat på pause?

Charlie: Ja, altså Nigeria er jo det sidste land, jeg nåede at være i denne her omgang. Og det var jo egentlig ikke meningen, jeg skulle hjem derfra, men det var sådan, at da jeg kom til Nigeria, der havde jeg allerede været på landevejen tre et halvt år. Og jeg havde kun troet, at hele rejsen ville tage to et halvt år ud fra mine kalkulationer hjemmefra. Så de midler, jeg havde haft til at gøre godt med, de var sluppet op, og jeg var egentlig ude et sted på det tidspunkt, hvor hver gang jeg stak kortet i automaten, så var

det sådan lidt 7-9-13, om der kom noget ud. Så jeg blev nødt til at bruge noget tid i Nigeria på at tjene nogle penge, simpelthen, fordi Walking for Water er frivilligt. Så jeg skulle lave noget business ved siden af for at have råd til at tage måske tre år mere på landevejen. Og Nigeria er stedet til det. Det er virkelig Vestafrikas business hub. Så det kan jeg bruge en masse tid på at snakke om, men lang historie kort prøvede jeg at lave noget forskelligt business i Nigeria, som ikke rigtig lykkedes, og da jeg havde været der i 15 måneder til sidst, så var mit visa for længst udløbet, og jeg havde ikke tjene nogle penge, og jeg endte så med at blive kaldet af immigrationsmyndighederne, fordi jeg ikke havde et gyldigt visa og blev faktisk smidt bag tremmer i seks dage, mens de prøvede at finde ud af, hvem jeg var.

Bjørn: Hold da kæft!

Charlie: Fordi jeg kunne ikke bevise... Det var lidt en rodet historie med, at mit entry visa lå nede i Lagos og så videre, så de skulle lige finde ud af, hvem jeg var. Og jeg kom så til at sidde og ruske tremmer i seks dage, indtil den danske ambassadør kom og hjalp mig med at rode trådene ud. Og så blev jeg egentlig bare sat på en flyver til Danmark og var deporteret derfra. Så nu er jeg hjemme og lidt ufrivilligt holdt. Og så er der jo kommet corona og så videre, så nu har jeg faktisk været hjemme i to år allerede.

Bjørn: Og du går og venter på at komme afsted igen.

Charlie: Går og venter på at skulle afsted igen. Jeg kastede mig over nogle projekter herhjemme, som jeg også synes giver rigtig meget mening, og jeg kunne godt tænke mig at have bedre styr på min personlige økonomi, inden jeg går i gang igen. Så planen nu er, at jeg skal til Togo og arbejde i ni måneder her fra oktober, og så umiddelbart derefter... jeg kommer nok lige hjem og vender igen et par måneder eller et halvt år eller sådan noget, men umiddelbart derefter så skulle jeg være klar til at begynde at vandre igen.

Bjørn: Fortæl, hvad der er sket med dine gode venner i den gamle landsby, hvor du boede et halvt år på børnehjemmet der i '13. I fik bygget en brønd?

Charlie: Ja, de fik deres vandforsyning. Det var selvfølgelig vores flagskibsprojekt, kan man sige. De har fået bygget det vandprojekt og lever i dag i lykkelig harmoni med plen-

ty of water og så videre. Og siden har vi så lavet adskillige andre projekter. I dag har vi lavet omkring 30 projekter i fem forskellige afrikanske lande.

Bjørn: Charlie, tak, fordi du var med i dag. Vi glæder os meget til at følge med på næste etape. Rigtig god vind derude.

Charlie: Mange tak! Tak, fordi jeg måtte komme.

Bjørn: Den Yderste Grænse er produceret af Kontoret Juhl og Brunse for Vores Tid og Radio LOUD med Bjørn van Overeem som sikker kaptajn bag lyden. En særlig tak til Dimitrios, TV2 og Danmarks Radio. Find serien på www.vorestid.dk eller dér, hvor du normalt finder dine podcasts.